

POSLEDNÝ DOM
NA ZBYTOČNEJ ULICI
Catriona Ward

„Rozruch okolo románu
Posledný dom na Zbytočnej ulici je odôvodnený.
Čítal som ho a ohromil ma.

Poriadne vám ponapína nervy a autorka si odhalenie
šokujúcich tajomstiev nechá úplne na koniec.
Naposledy ma takto zaujala Gillian Flinnová.“

—STEPHEN KING

Catriona
Ward

POSLEDNÝ DOM
NA ZBYTOČNEJ ULICI

Preložila Jana Melcerová

IKAR

Catriona Ward
THE LAST HOUSE ON NEEDLESS STREET

Copyright © 2021 by Catriona Ward
Translation © 2022 by Jana Melcerová
Jacket design © by Corey Brickley
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8617-7

*Môjmu synovcovi
Riverovi Emanuelovi Wardovi Enochovi,
ktorý sa narodil štrnásteho augusta dvetisícdvadsať*

TED BANNERMAN

Dnes je výročie Dievčatka s nanukom. Stalo sa to pred jedenástimi rokmi pri jazere. Bolo tam a potom zmizlo. Preto je aj tak už zlý deň, keď zistím, že medzi nami je Vrah.

Olivia mi sťažka doskočí na brucho a vydáva pritom prenikavé zvuky, akoby fungovala na zotrvačník. Ak existuje niečo lepšie než mačka na posteli, neviem o tom. Zahŕňam ju pozornosťou, lebo keď neskôr príde Lauren, mačka zmizne.

„Som hore!“ vravím. „Si na rade, dnes robíš raňajky.“ Pozrie na mňa svojimi žltó-zelenými očami a odcupitá. Objaví mláčku slnečného svetla, usalaší sa na nej a zažmurká na mňa. Mačky nerozumejú vtípom.

Zájdem po noviny na schodoch pred domom. Mám rád miestne vydanie, pretože upozorňuje na vtáctvo – môžete im napísať, ak zbadáte niečo mimoriadne, napríklad ďaľša zlatého alebo vrchárku horskú. Ešte aj takto zavčasu je vzduch v matnom svetle teplý ako polievka. Ulice pôsobia ešte tichším dojmom než zvyčajne. Mlčia, akoby spomínali.

Pri pohľade na titulnú stranu mi zovrie žalúdok. Je tam. Zabudol som, že je to dnes. Až tak dobre sa v čase neorientujem.

Vždy použijú tú istú fotografiu. Spod okraja klobúka vykúkajú veľké oči, v prstoch zviaza paličku, akoby si myslela, že jej ju môže niekto vziať. Mokré, chlapčensky krátke vlasy má prilepené na lebke a lesknú sa. Bola si zaplávať, ale nikto ju nebalí do nadýchanej osušky, aby ju poutieral. Nepáči sa mi to. Veď môže prechladnúť. Neuverejňujú však ďalšiu fotografiu, tú moju. Mali už raz preto veľký problém. Hoci nie dosť veľký, ak chcete poznať môj názor.

Mala šesť rokov. Všetkých to vyviedlo z miery. Máme tu s tým problém, najmä pri jazere, a tak sa to stalo rýchlo. Polícia prehľadala všetky domy ľudí v okrese, ktorí by mohli ubližovať deťom.

Nedovolili mi, aby som bol vnútri, kým prehľadávali môj dom, preto som stál vonku na schodoch. Bolo leto a počasie jasné a horúce ako povrch hviezdy. V lenivo ubiehajúcom popoludní sa mi pomaly škvarila pokožka. Počúval som, ako v obývačke odhrnuli škaredý modrý koberec, vytrhali drevené dosky a v šatníku mi prederavili zadnú stenu, lebo sa im zdalo, že znie duto. Psy mi snorili po celom dvore, v spálni, všade. Vedel som, čo sú to za psy. Mali v očiach biele stromy smrti. Kým som tam stál, vošiel dnu chudý muž s fotoaparátom a fotil. Nenapadlo mi zastaviť ho.

„Bez fotografie neexistuje príbeh,“ povedal mi na odchode. Nevedel som, čo to malo znamenať, ale veselo mi zamával na pozdrav, preto som mu zakýval tiež.

„Čo je, pán Bannerman?“ Tá detektívka vyzerala ako vačica. Veľmi unavená.

„Nič.“ Triasol som sa. *Musíš byť potichu, Malý Teddy.* Zuby mi trochu drkotali, akoby mi bolo zima, ale potil som sa od horúčavy.

„Vykríkli ste moje meno. A zaručene aj slovo zelený.“

„Určite mi behal po rozume príbeh, čo som si vymyslel ako dieťa. O stratených chlapcoch, ktorí sa pri jazere premenili na zelené veci.“ Pozrela sa na mňa. Dobre som to poznal. Stále sa na mňa tak dívali. Pevne som sa držal kmeňa malého duba v predzáhradke. Dával mi silu. Mal som čo povedať? Ak áno, nedokázal som to zachytiť v myšlienkach.

„Pán Bannerman, to je vaše jediné bydlisko? Nemáte tu ešte nejakú inú nehnuteľnosť? Nijakú loveckú chatu, nič podobné?“ Utrela si pot z hornej pery. Starostlivosť jej sťažka doliehala na plecía ako bremeno.

„Nie,“ odvetil som. „Nie, nie, nie.“ Miesto, kam chodievam na víkend, by nepochopila.

Polícia napokon odišla. Musela, pretože som celé popoludnie strávil v obchode so zmiešaným tovarom 7-Eleven a každý jej to povie. Je to aj na zázname z bezpečnostnej kamery, sedel som na chodníku pri posuvných dverách. Keď sa so svišťaním otvorili a vystavili ľudí nárazu studeného vzduchu, vypýtal som si cukrík. Niekedy mi ho aj dali, ak ho mali pri sebe. A občas mi ho kúpili. Mama by sa cítila trápne, keby to vedela, ale cukríky som mal veľmi rád. Nikdy som nechodil blízko k jazeru a nepriblížil som sa ani k Dievčatku s nanukom.

Konečne skončili a dovolili mi vojsť do domu, všade som ich cítil. Pach kolínskej, potu, vŕzgajúcej gummy a chemikálií. Vyviedlo ma z miery, že videli moje drahocennosti, napríklad fotografiu mamy s otcom. Už vtedy strácala farbu, črty im pomaly bledli. Opúšťali ma, beľeli. Okrem toho na rímse nad kozubom stála pokazená hracia skrinka. Mama si ju prišla z ďalekého domova. Skrinka už nehrala. Pokazil som ju v ten deň, keď som rozbil matriošku. V ten istý deň, ako sa stala tá vec s myšou. Malá baletka sa odlomila z podstavčeka, spadla ako podfatá a bolo po nej. Možno preto som

sa cítil najhoršie. (Volám ju Eloise. Nevieť prečo. Jednoducho vyzerá ako Eloise.) V ušiach mi znel mamin krásny hlas. *O všetko ma pripravuješ, Theodore. Len berieš, berieš a berieš.*

Tí ľudia skúmali všetky moje veci svojimi vlastnými očami a vo svojich myšlienkach, v dome som sa už necítil ako vo svojom.

Zatvoril som oči a zhlboka dýchal, aby som sa upokojil. Sotva som ich znovu otvoril, usmievala sa na mňa tučná matrioška. Vedľa nej stála hracia skrinka. Baletka Eloise stála hrdo a vzpriamene s rukami v dokonalej pozícii nad hlavou. Z fotografie sa usmievali mama s otcom. Nádherný oranžový koberček som vnímal pod nohami ako mäkké pilulky.

Hneď som sa cítil lepšie. Všetko bolo v poriadku. Bol som doma.

Olivia mi položila hlavu do dlane. Zasmial som sa a zdvihol som ju na ruky. To mi ešte viac zlepšilo náladu. Lenže v podkroví nad hlavou sa pohli zelení chlapci.

Na druhý deň som sa objavil v novinách s titulkom **PO-LÍCIA PREHĽADALA DOM PODOZRIVÉHO**. Bol som tam, stál som pred domom. Prehľadávali aj iné príbytky, ale článok vyznel, akoby polícia navštívila iba ten môj. Myslím si, že druhí ľudia boli dostatočne bystrí, aby si zakryli tvár. *Bez fotografie neexistuje príbeh.* Moju podobizeň uverejnili hneď vedľa fotky Dievčatka s nanukom, čo bol príbeh sám osebe.

Na zábere nebol názov ulice, ale predpokladám, že ľudia ju museli spoznať. Hádzali mi potom do okien kamene a tehly. Veľmi veľa. Len čo som dal okná zaskliť, priletel ďalší kameň. Išiel som sa z toho zblázniť. Stalo sa to toľkokrát, že som sa nakoniec vzdal a zaklincoval som ich preglejkou. Útoky som tým spomalil. Keď niet čo rozbiť,

hádzanie kameňov už nie je taká zábava. Prestal som cez deň vychádzať z domu. Bolo to zlé obdobie.

Dievčatko s nanukom – myslím tým noviny s jeho fotografiou – vložím do skrine pod schodmi. Zohnem sa, aby som ich vsunul naspodok kopy. A vtedy ho zbadám na polici. Napoly ukrytý za stohom tlačie – magnetofón.

Okamžite ho spoznám. Je mamin. Zložím ho z police. Dotýkam sa ho a mám zvláštny pocit, akoby pri mne ktosi šepkal, ale nepočujem, čo hovorí.

V magnetofóne je čiastočne použitá páska. Asi spoloviце obsahuje záznam. Je stará a má pásikavú žltobielu nálepku. A mamin vyblednutý formálny rukopis. *Poznámky*.

Nevypočujem si tú pásku. Viem, čo je na nej. Svoje poznámky vždy hovorila nahlas. Spoluhlásky vyslovovala trhane, nevedela sa toho zbaviť. V jej hlase bolo počuť more. Mama sa totiž narodila ďaleko. Pod temnou hviezdou.

Pomyslím si: *Len to nechaj tam, zabudni, že som to videl.*

Zjedol som nakladanú uhorku a teraz sa cítim oveľa lepšie. Koniec koncov, tie veci sa stali už dávno. Rozvidnieva sa a dnes bude krásne. Priletia vtáky. Každé ráno sa prihrnú z lesa a zletia mi do záhrady za domom. Penice, králiky zlatohlavé, strnádky, krivonosy, vrabce, drozdy a holuby divé. Je ich tam veľa a sú krásne. Veľmi rád ich pozorujem. Do preglejky som si urobil priezor v tej správnej veľkosti a na správnom mieste. Vidím ním na celý dvor za domom. Dbám, aby mali vždy plné krmidlá, a dopĺňam im vodu. V tomto horúcom počasí môžu vtáky trpieť.

Už-už sa chystám pozrieť cez otvor tak ako každý deň, keď mi zovrie žalúdok. Moje vnútornosti niekedy vedia veci skôr ako môj rozum. Toto je zlé. Ráno je príliš tiché. Poviem si: *Nebud' čudný, zhlboka sa nadýchni a prilož oko k priezoru.*

Najskôr zbadám sojku. Leží uprostred trávniku. Svetlá kopa peria svieti ako olejová škvrna. Myká sa. Dlhým krídlom hladká vzduch, zúfalo chce odletieť. Uviaznuté vyzerajú čudne. Vtáky. Nemajú dlho ostávať na jednom mieste.

Otočím kľúče v troch veľkých zámkach na zadných dverách, trasú sa mi ruky. *Cvak, cvak, cvak*. Dokonca aj teraz mi chvíľu trvá, kým ich za sebou zamknem. Roztrúsené vtáky ležia na vyschnutej tráve po celej záhrade. Mykajú sa, bezmocne lapené na niečom, čo vyzerá ako kúsok hnedého papiera. Mnohé z nich sú mŕtve, je ich možno dvadsať. Niektoré žijú. Narátam sedem srdiečok, čo ešte bijú. Lapajú po dychu, úzke čierne jazýčky majú meravé od bolesti.

Myšlienky mi behajú ako mravce. Na všetky strany. Musím sa tri razy nadýchnuť, aby som pochopil, čo vidím. V noci sa ktosi prikradol ku každému krmidlu a nastražil tam pasce s lepidlom. Obalil nimi pletivo klietok, pripevnil ich na potravu zavesenú na motúzku. Na úsvite prileteli vtáky, aby sa nakrmili, a prilepili sa nohami a zobákmi na lepidlo.

Myslím iba na jedno: *hrôza, hrôza, hrôza...* Kto by to urobil vtákom? Potom si pomyslím: *Musím to odpratať. Nemôžem dopustiť, aby to videla Lauren.*

Túlavá tigrovaná mačka sa krčí v brečtane pri pletivom plote a uprene hľadí žltohnedými očami.

„Zmizni!“ skríknem. Hodím k nej najbližšiu vec, čo mi príde pod ruku, prázdnu plechovku od piva. Letí vzduchom širokým oblúkom a dopadne na stĺpik plota s hlasným *cvennng*. Mačka krivká pomaly nerovnomerným tempom na labkách bez pazúrov, akoby to bol jej nápad.

Zbieram živé vtáky. V rukách sa mi zlepia a vytvoria mykajúcu sa masu. Vyzerajú ako netvor z mojich zlých snov, nohy a oči majú všade, zobáky vystrčené do vzduchu. Pokúšam sa ich oddeliť, perie sa trhá od mäsa. Nevydajú

ani hlások. To je asi najhoršie. Vtáky nie sú ako ľudia. Pri bolesti stíchnu.

Vezmem ich dnu a skúšam všetko možné, na čo si pomyslím, aby som rozpustil lepidlo. Už po niekoľkých pokusoch s rozpúšťadlom však vidím, že to iba zhoršujem. Vtáky zatvorí oči a prudko dýchajú. Nevie, čo mám robiť. Sú natrvalo zlepené. Takto nemôžu žiť, ale nie sú ani mŕtve. Najskôr mi napadne, že ich utopím, a potom, že ich udriem kladivom po hlave. Pri každom nápadе sa cítim čudnejšie. Pomyslím si, že odomknem skrinku s laptopom. Možno má internet nejaký nápad. Lenže nedokážem vymyslieť, kam tie vtáky položím. Prilepia sa na všetko, čoho sa dotknú.

Vzápätí si spomeniem, že som čosi videl v televízii. Stojí to za pokus a ocot máme. Odrežem kus hadičky. Spod drezu vezmem nádobku na skladovanie potravín, sódu bikarbónu a biely ocot. Opatrne vložím vtáky do nádoby, zatvorím ju a cez otvor, ktorý urobím vo viečku, prestrčím hadičku. Vo vrecúšku zmiešam sódu s octom a pripevním ho k hadičke gumičkou. Mám plynovú komoru. Vzduch v nádobke sa začne meniť a hmýrenie operencov sa spomalí. Sledujem celý proces, pretože smrť si zaslúži, aby bol niekto jej svedkom. Dokonca aj vtáky by ho mali mať. Ne-trvá to dlho. V tom teple a od strachu sa už napoly vzdali. Posledný zomrie holub. Nadúvanie a klesanie zaobleného hrudníka je čoraz plytšie a napokon celkom znehybnie.

Ten Vrah zo mňa urobil tiež vraha.

Mŕtve telá vtákov hodím do odpadkov za domom. Ešte teplé a bezvládne telá majú na dotyk mäkké. Ktosi zo susedov zapne kosačku a vzduchom sa šíri vôňa pokosenej trávy. Ľudia sa prebúdzajú.

„Nie je ti nič, Ted?“ Je to ten chlapík s vlasmi ako pomarančová šťava. Každý deň berie svojho veľkého psa do lesa.

Vravím mu: „Och nie, nič mi nie je, všetko je v poriadku.“ Muž sa zahľadí na moje chodidlá. Uvedomím si, že nemám ani topánky, ani ponožky. Nohy mám biele a chlpaté. Jednou si prikryjem druhú, ale necítim sa o nič lepšie. Pes na mňa dychčí a ukazuje mi zuby. Domáci miláčikovia sú vo všeobecnosti lepší než ich majitelia. Lutujem všetky psy, mačky, zajace a myši. Musia žiť s ľuďmi, ale čo je ešte horšie, musia ich mať rady. Olivia však nie je domáce zvieratko. Je oveľa viac. (Predpokladám, že to tak cíti každý majiteľ, keď ide o jeho mačku.)

Myslím na to, ako sa nejaký Vrah v chladnej tme zakráda okolo môjho domu a kladie mi v záhrade pasce – možno mi dokonca nazerá dnu a vypúlenými očami pozoruje mňa, Oliviu a Lauren –, vtedy akoby sa mi na chvíľu zastavilo srdce.

Vraciam sa. Pani s čivavou stojí tesne vedľa mňa. Má ruku na mojom pleci. Je to nezvyčajné. Ľudia sa ma spravidla dotýkajú neradi. Pod pazuchou sa jej chveje pes a zíza na svet vypúlenými očami.

Stojím pred domom Panej s čivavou, je žltý so zeleným lemovaním okien a dverí. Cítim, že som akurát na niečo zabudol alebo že sa to práve dozviem. *Zbystri pozornosť*, vravím si. *Nebud' čudný*. Ľudia si všimnú, keď je niekto divný. Zapamätajú si to.

„... tvoje úbohé nohy,“ hovorí žena. „Kde máš topánky?“ Poznám ten tón. Drobné ženy sa chcú starať o veľkých mužov. Je to záhada. „Musíš o seba dbať, Ted,“ vraví mi. „Tvoja mama by sa išla pominiúť od strachu o teba.“

Vidím, že mi krváca chodidlo, tmavočervený pramienok sa vpíja do betónu. Iste som na niečo stúpil. „Naháňam tú túlavú mačku,“ ozvem sa. „Teda, naháňal som ju. Nechcem, aby na dvore chytala vtáky.“ (Občas používam nesprávne

gramatické časy. Vždy mám pocit, že sa to deje teraz, a niekedy zabúdam, že sa to už stalo.)

„Tá mačka je hotová blamáž,“ odvetí a v očiach jej zasvieti záujem. Odviedol som jej pozornosť inam. „Veď je to škodca. Mesto by si malo poradiť s túlavými mačkami, ako to robí s ostatnou hávedou.“

„Súhlasím,“ poviem. „Iste.“

(Nespomínam si na mená, ale mám vlastné spôsoby, ako posudzujem a pamätám si ľudí. Najskôr sa spýtam sám seba, či by sa správali prívetivo k mojej mačke. Tejto žene by som nedovolil, aby sa priblížila k Olivii.)

„V každom prípade vám ďakujem,“ pokračujem. „Už sa cítim lepšie.“

„Samozrejme,“ odvetí. „Príď zajtra ku mne na ľadový čaj. Upečiem sušienky.“

„Zajtra nemôžem.“

„Tak teda inokedy. Kedykoľvek. Sme susedia. Musíme sa o seba navzájom starať.“

„Presne to hovorím aj ja.“ Som zdvorilý.

„Pekne sa usmievaš, Ted, vieš? Mal by si to robiť častejšie.“

Zamávam jej, usmejem sa a krivkám preč. Predstieram bolesť, ktorú necítim. Dávam si pozor na krvácajúcu nohu, kým nemám istotu, že žena zájde za roh.

Pani s čivavou si nevšimla, že som bol preč, čo je dobre. Myslím si, že som stratil čas, ale nie priveľa. Chodník pod nohami je ešte teplý, no nie horúci, a kdesi dosiaľ bzučí kosačka, lepkavý pach pokosenej trávy sa akoby zelenie vo vzduchu. Možno pár minút. Nemalo sa to však stať na ulici. A kým som odišiel z domu, mal som si obuť topánky. To bola chyba.

Vydezinfikujem si porezanú nohu nejakým prostriedkom v zelenej fľaši. Tuším je na podlahy alebo na pracovné plo-

chy, nie na pokožku. Noha po dezinfekcii vyzerá oveľa horšie, koža je červená a spálená. Pôsobí tak hrozne, že keby som to cítil, naozaj by ma bolela. Ale aspoň som si tú ranu vyčistil. Obviažem si nohu gázou. Mám doma veľa gázy a obväzov. V našom dome sa dejú nehody.

Ruky mi ostanú stále lepkavé, akoby sa mi na ne čosi prilepilo. Nejaká guma alebo smrť. Spomínam si, že som kdesi čítal, že vtáky trápia vši. A možno sú to ryby. Aj ruky si umyjem prostriedkom na podlahy. Som celý roztrasený. Vezmem si tabletku, ktorú som mal užiť už pred niekoľkými hodinami.

Presne pred jedenástimi rokmi zmizlo Dievčatko s nanukom. Dnes ráno ktosi zabil moje vtáky. Možno tie dve veci nijako spolu nesúvisia. Svet je plný všeličoho, čo nedáva zmysel. Možno však medzi nimi existuje nejaký súvis. Ako ten Vrah vedel, že u mňa na dvore sa na úsvite krmí toľko vtákov? Pozná okolie? Tieto myšlienky ma nijako nenapĺňali dobrým pocitom.

Zostavil som si zoznam. Nie je veľmi dlhý. Na začiatok som napísal: *Vrah*.

Muž s vlasmi ako pomarančová šťava

Pani s čivavou

Nieкто cudzí

Cmúľam opačný koniec ceruzky. Problém je v tom, že až tak dobre nepoznám susedov. Mama ich poznala. Vedela ľudí očariť. Ale keď vidia, ako sa k nim približujem ja, zmenia smer. Už som si všimol, ako sa v takejto situácii obrátili a ponáhľali sa preč. A tak ten Vrah môže byť práve teraz vonku o dva domy ďalej, pochutnáva si na pizze alebo na niečom inom a smeje sa mi. Pripísal som do zoznamu:

*Chlap, ktorý vyzerá ako vydra, alebo jeho manželka či deti
Muži, ktorí bývajú v Modrom dome
Pani, ktorá vonia ako šišky*

To sú skoro všetci na ulici.

V skutočnosti si nemyslím, že je niekto z nich Vrahom. Podaktorí sú práve na dovolenke, napríklad vydria rodina.

Naša ulica má zvláštne meno. Ľudia sa niekedy zastavujú a fotografujú si preliačenú uličnú tabuľu na fasáde. Potom odídu, pretože za domami je už iba les.

Pomaly dopíšem do zoznamu ďalšie meno. *Ted Bannerman*. Nikdy neviete.

Odomknem skriňu, v ktorej uchovávam výtvarné potreby, a starostlivo skryjem zoznam pod starú škatuľu s kriedami, ktoré Lauren nikdy nepoužíva.

Ľudí posudzujem podľa dvoch skutočností – ako sa správajú k zvieratám a čo radi jedia. Ak je ich obľúbeným jedlom nejaký šalát, určite sú to zlí ľudia. Ale ak si k nemu dajú aj syr, pravdepodobne sú fajn.

Ešte nie je ani desať hodín ráno – viem to určiť podľa toho, ako svieti slnko cez priezory v preglejke a hádže svetelné toliare na dlážku – a už je to zlý deň. A tak sa rozhodnem, že si urobím skorý obed. Môj obľúbený, najlepší na svete. Dobré, mal by som si na to zaobstarať tú nahrávaciu vecičku.

Už nejaký čas totiž rozmýšľam, či nezačnem používať mamin magnetofón na svoje recepty. (Viem, že mame by sa to nepáčilo. Na zátylku cítim horúčavu, ktorá mi prezradí, že sa zo mňa už-už stane to, čomu hovorievala *nepríjemná otrava*.)

Odbalím novú súpravu kaziet. Voňajú. Jednu vložím do magnetofónu. Ako dieťa som sa s ním vždy chcel hrať. Má

veľké červené tlačidlo, ktoré vyzerá ako kláves na klavíri, a keď ho stlačím, ozve sa hlasné kliknutie. Teraz však neviem, čo mám spraviť s maminou kazetou, a to ma znepokojí. Nemôžem ju vyhodiť ani zničiť, to neprichádza do úvahy, no nechcem ju odložiť medzi moje nové kazety. Preto ju dám naspäť do skrine pod schodmi. Šuchnem ju pod noviny, pod Dievčatko s nanukom. Dobre, som pripravený!

Recept na syrovo-medový sendvič podľa Teda Bannermana. Na panvici na vyprážanie zohrievame olej, kým sa z neho nedymí. Dva krajce chleba natrieme z oboch strán maslom. Pripravíme si čedar. Dávam prednosť plátkovému čedaru, ale použijeme taký druh, aký máme najradšej. Je to náš obed. Oba krajce natrieme z jednej strany medom. Naň dáme čedar a navrch kolieska banánu. Potom spojíme oba krajce a sendvič opražíme z oboch strán dozlatista. Nakoniec osolíme a okoreníme, potrieme čili omáčkou. Prekrojíme na polovice. Sledujeme, ako syr a med vytekajú von. Skoro až škoda zjesť taký sendvič. Ha-ha, skoro.

Mám hrozný hlas! Ako čudné dieťa so žabou v bruchu. Preto si začnem recepty nahrávať, ale rozhodne nie počúvať ich, kým nebudem musieť.

Nahrávanie bol nápad Chrobačieho muža. Povedal mi, aby som si viedol denník pocitov. Tie slová vo mne vyvolávajú nepokoj. Z jeho úst to znelo jednoducho. *Hovorte o tom, čo sa stalo a ako vás to ovplyvnilo.* Neprichádza do úvahy. Zaznamenávať si recepty je dobrý nápad, keby som jedného dňa zmizol a už by neostal nik, kto by si ich pamätal. Zajtra si pripravím sendvič s balzamikovým octom a jahodami.

Mama mala na jedlo vyhranené názory, ale ja ho milujem. Raz som si pomyslel, že by som sa mohol stať šéfkuchárom, viesť reštauráciu, ktorá by podávala obedy. U Teda –

len si to predstavte! Alebo by som písal kuchárske knihy. Ibaže nič z toho nemôžem, lebo sú tu Lauren a Olivia. Nemôžno ich nechať osamote.

Bolo by dobré porozprávať sa o tom s niekým. (Zrejme nie s Chrobačím mužom. Je veľmi dôležité, aby som mu neukázal, kto som.) Rád by som sa o svoje recepty podelil s priateľmi, ale nijakých nemám.

Sadnem si so sendvičom na gauč a pozriem si šou monster truckov. Sú skvelé, hlučné a prejdú ponad všetko a dokonca aj po všetkom, čo im stojí v ceste. Nič ich nezastaví. Mám syr a monster trucky. Mal by som byť šťastný. Lenže v myšlienkach mám plno peria a zobákov. Čo ak sadnem niekomu na lep, keď mi nastraží pascu? Čo ak jednoducho zmiznem? Nikto nebude toho svedkom.

Cítim, ako sa ma na boku ktosi jemne dotýka. Olivia mi zloží hlavu do dlane a stúpa mi ťažkými malými zamatovými labkami po nohách. Krúti sa dokola a nakoniec sa mi usalaší na kolene. Vždy spozná, keď som rozrušený. Pradie. Jej vibrácie cítim na gauči.

„No tak, mačiatko,“ vravím jej. „Je načase ísť do peľochu. Príde Lauren.“ Zatvorí oči a telo jej uvoľnene ochabne. Takmer sa mi vyšmykne z rúk, keď ju odnášam do kuchyne, ale neprestáva priasť. Otvorím veko starej pokazenej pultovej mrazničky. Mal som sa jej zbaviť už pred rokmi, ale Olivia ju má rada. Bohvie prečo. Tak ako vždy sa presvedčím, že je vytiahnutá zo zásuvky, hoci mraznička už roky nefunguje. Minulý týždeň som vyvrtal na veku zopár ďalších dier. Robím si starosti, či sa k nim dostáva dostatok vzduchu. Zabíjanie je iste ťažké, ale oveľa zložitejšie je uchovať ich v bezpečí a pri živote. Ach jaj, čosi o tom viem.

S Lauren sa hráme jej obľúbenú hru. Má veľa pravidiel a zahŕňa jazdu šialenou rýchlosťou na ružovom bicykli po

dome, pri ktorej sa vykrikujú mená hlavných miest. Lauren dva razy zazvoní zvončekom, ak je odpoveď správna, a štyri razy, keď je nesprávna. Je to hlučná, ale aj náučná hra, a preto sa na nej zúčastňujem. Len čo sa ozve zaklopanie na dvere, pľasnem rukou po zvončeku.

„Buď ticho, keď otvorím dvere,“ vyhlásim. „Myslím to tak, že nemáš ani muknúť.“ Lauren prikývne.

Je to Pani s čivavou. Pes nervózne vystrkuje hlavu z tašky. Vypleštené oči sa mu lesknú. „U vás to znie, akoby sa tam niekto intenzívne hral,“ prihovori sa mi. „Pokiaľ ide o mňa, deti by mali byť hlučné.“

„Navštívila ma dcéra,“ vysvetľujem. „Teraz nie je vhodný čas.“

„Už pred niekoľkými rokmi som sa dopočula, že máte dcéru,“ pokračuje Pani s čivavou. „Kto mi to povedal? Momentálne si nespomeniem. Pamätám sa však, že som sa to dopočula. Veľmi rada by som sa s ňou zoznámila. Susedia by mali mať priateľské vzťahy. Priniesla som vám trochu hrozna. Je zdravé, ale aj sladké, preto ho má každý rád. Ešte aj deti obľubujú hrozno. Sú to sladkosti z prírody.“

„Ďakujem,“ odpoviem jej. „Ale už musím ísť. Netrávime spolu veľa času. A okrem toho je tu neporiadok.“

„Ako sa vám darí, Ted?“ pýta sa ma. „Vážne, ako sa máte?“

„Mám sa dobre.“

„A ako sa vodí vašej matke? Kiežby mi napísala.“

„Má sa dobre.“

„Tak fajn,“ odvetí asi po minúte. „Zrejme sa uvidíme inokedy.“

„Haló, oči!“ zakričí na mňa Lauren, keď bezpečne zatvorím dvere za Paňou s čivavou. „Čile!“

„Santiago!“ jačím.

Lauren zakričí a pohne sa na bicykli, vyštartuje a vyhába sa nábytku. Šliape do pedálov a hlasno si spieva vymyslenú pesničku o žižlavke. Keby som nebol rodičom, nikdy by som neveril, že by mi taká pieseň vedela spôsobiť toľkú radosť. Ale to robí s človekom láska, načiahne sa za vami ako vystreté ruky.

Odrazu zastane so škrípaním kolies na drevenej dlážke. „Prestaň za mnou chodiť, Ted,“ povie.

„Ale veď sa spolu hráme.“ Zovrie mi srdce. A je to tu.

„Už sa nechcem hrať. Choď preč, otravuješ ma.“

„Prepáč, mačiatko,“ vravím. „Nemôžem. Možno ma budeš potrebovať.“

„Nepotrebujem ťa,“ namieta. „A chcem jazdiť sama.“ Zvýšeným hlasom dodá: „Chcem ješť aj bývať v dome sama, pozeráť televíziu a už nikdy netúžim nikoho vidieť. Chcem ísť do Santiaga v Čile.“

„Viem,“ zareagujem. „Ale deti to nemôžu robiť samy. Musí sa o ne starať dospelý.“

„Jedného dňa budem,“ vyhlási.

„Pozri sa, mačiatko,“ hovorím čo najvlúdnejšie. „Vieš, že sa to nikdy nemôže stať.“ Usilujem sa k nej byť čo najčestnejší.

„Nenávidím ťa, Ted.“ Pri tých slovách sa vždy cítim rovnako bez ohľadu na to, koľkokrát ich vypovie: akoby do mňa ktosi vo veľkej rýchlosti odzadu prudko narazil.

„Ocko, nie Ted,“ ohradím sa. „A nemyslíš to vážne.“

„Myslím,“ trvá na svojom hláskom tenkým a tichým ako pavúčik. „Nenávidím ťa.“

„Dáme si zmrzlinu?“ Dokonca aj mne to znie z vlastných úst previnilo.

„Kiežby som sa nebola narodila,“ vyhlási a šliape do pedálov, zazvoní zvončekom a prejde bicyklom cez kresbu, ktorú predtým vytvorila, obrázok čiernej mačky s očami zelenými ako drahokam. Olivia.

Keď som sa pred chvíľou zhováral s Paňou s čivavou, neklamal som. Naozaj tu mám neporiadok. Lauren vyliala na kuchynskú dlážku džem, prešla po ňom bicyklom a zanechala lepkavú stopu. Na gauči ležia polámané pastelky a všade sa povaluje špinavý riad. Medzi Laurenine obľúbené hry patrí povyberanie rad-radom všetkých taniarov zo skrinky. Potom každý obľúže a zajačí: „Ocko, všetky taniere sú špinavé.“ Teraz sa zvalí z bicykla na dlážku a začne sa hrať, že je traktor, vrčí a lozí po štyroch. „Hlavne, že je šťastná,“ mumlem si sám pre seba. Rodičovstvo.

Práve užívam svoju poludňajšiu tabletku a chystám sa ju zapíť vodou, keď do mňa Lauren narazí. Voda vyšplechne z pohára na modrý koberec a tabletky mi vypadnú z ruky, chvíľu poskakujú po koberci ako drobná žltá bodka letiaca vzduchom a je preč. Kľaknem si a nazriem pod koberec. Nikde ju nevidím. Okrem toho sa mi tabletky míňajú.

„Dočerta,“ vyhlásim bezmyšlienkovite. „Dofrasa.“

Lauren sa rozkričí. Má hlas ako siréna, je čoraz hlasnejší, až mám pocit, že sa mi rozletí hlava. „Ty *nadávaš*,“ narieka. „Ty jeden veľký, tučný, strašný človek, nenadávaš!“

Vtom sa na ňu oborím. Nemyslím to tak, ale urobím to. Rád by som povedal, že to nespravila tá moja *veľká a tučná* podoba, ktorá ma naštartovala, ale nemôžem. „Dost už,“ kričím. „Prestávka, hneď teraz.“

„Nie.“ Zadrapi sa mi do tváre ostrými prstami, načahuje sa mi nimi za očami.

„Ak sa nevieš správať, nemôžeš sa tu hrať.“ Podarí sa mi ju spacifickovať a nakoniec so mnou prestane bojovať.

„Myslím si, že si potrebuješ trochu pospať, mačiatko,“ poviem. Zložím ju na zem a zapnem gramofón. Jeho šepot ma upokojuje. Miestnosť naplní ženin pekný hlas. Je zimná noc a nikto nemá posteľ nazvyš ani cukrovinky... Teraz si